

nati zmíněnou diferenci resultující v osadě tím způsobem, že se schodek obecního rozpočtu, který by se jinak uhradil přírážkou, potřebnou mírou sníží buďto snížením výdajů obecních nebo zavedením samostatných dávek a poplatků pro celou obec.

Nález z 30. listopadu 1937 č. 1339/35-4.

Podle §, odst. 1., bod 1 dávkových pravidel vl. n. č. 143/22 Sb. jest připočítati k nabývací ceně i takové náklady, jejichž h o s p o d á ř s k ý d ů s l e d e k na podstatu nebo jakost nemovitosti je št ě trvá, při čemž jejich připočet nelze vylučovati j e n o m proto, že zařízení, na něž byly tyto náklady vynaloženy, místně nejsou na nemovitosti samé.

V řízení o vyměření dávky z přírůstku hodnoty nemovitostí byla na sporu otázka, je-li příspěvek, který vlastník prodaných pozemků zaplatil obci na zřízení veřejné kanalisace k prodávaným pozemkům, nákladem podle § 8 dávk. prav. k nabývací ceně připočitatelným. Stěžovatelka má za to, že nelze ho připočísti, ježto běží o náklad, jehož předmět se nenachází na prodaných nemovitostech, nýbrž na veřejném statku. Běží tedy o to, co rozumí § 8, odst. 1., bod 1 prav. slovy »pokud se předmět tohoto nákladu ještě na nemovitostech nalézá«.

Dávka z přírůstku hodnoty nemovitostí je zbudována na myšlence zdaniti přírůstek hodnoty, který nastal bez přičinění majitele. Myšlenka ta dochází výrazu v ustanovení § 8, odst. 1. prav., podle něhož je za účelem vyšetření přírůstku hodnoty, jenž dávece podléhá, připočítati veškeré prokazatelné náklady, které zcizitel nebo jeho právní předchůdcové učinili k trvalému zvýšení hodnoty nemovitosti v době, která jest vzata za základ vyměření dávky — pokud se předmět tohoto nákladu ještě na nemovitosti nalézá. Nákladem k trvalému zvýšení hodnoty nemovitosti rozuměti je, jak nejvyšší správní soud vyslovil ve svém nálezu Boh. A 5053/25, takový náklad, který se vtělil v nemovitost prodávanou a měl v zápětí, že podstata nebo jakost její natolik se zlepšila, že náklad ten dochází výrazu ve zvýšení její hospodářské hodnoty, která je tu v době zcizovacího jednání. V nemovitost vtěluje se náklad, který se projevuje v její podstatě nebo jakosti a tím v její hodnotě svými h o s p o d á ř s k ý m i d ů s l e d k y. Dávková pravidla vl. nař. č. 143/22 Sb. setrvala v tom směru v § 8, odst. 1., bod 1 na pojmu nákladů ve smyslu zemského dávkového řádu č. 83/1915 č. z. z., který v § 9, č. 1 k připočitatelným nákladům, příkladmo uvedeným, počítá i výlohy nebo příspěvky na stavbu silnic, chodníků a stok. Jsou-li podle § 8 prav. započítatelné náklady v tomto rozsahu, a odkazuje-li tento předpis tam, kde omezuje připočet, na tyto náklady (arg. »předmět t o h o t o nákladu«), pak slovům, »pokud se předmět tohoto nákladu ještě na nemovitosti nalézá«, dlužno rozuměti jen tak, že náklady lze ve smyslu § 8 připočítati (jen), pokud h o s p o d á ř s k ý d ů s l e d e k j e j i c h na podstatu nebo jakost ne-

movitosti je ště trvá, nelze však ze slov těch vyvozovati, že by jimi byla pravidla modifikovala pojem nákladů ve smyslu shora uvedeném a v důsledku toho přípočet nákladů omezila jen na náklady, pokud se projevují místně v nemovitosti samé, takže by vylučovala přípočet nákladů na zařízení, která ještě v době zřízení mají vliv na jakost a tím hodnotu nemovitosti, jenom proto, že místně nejsou na nemovitosti samé.

Z toho plyne, že i příspěvek vlastníka pozemku na zařízení veřejné kanalisace ve prospěch prodaného pozemku nelze vylučovati z nákladů podle § 8 prav. přípočitatelných proto, že toto kanalisační zařízení nachází se mimo prodávaný pozemek na veřejném statku.

Nález z 3. prosince 1937 č. 5828/35-6.

1. V § 1 zák. č. 66/1901 ř. z. jsou taxativně vypočteny projekty vodních drah, na něž se tento zákon vztahuje.

2. Pouhá technická pravděpodobnost, že projektovaný závlahový a plavební kanál bude pojat do vodní dráhy v § 1 zák. č. 66/1901 ř. z. výslovně uvedené, nebo faktická jeho způsobilost k tomu, nestačí, aby tento kanál mohl býti právně ztotožňován s touto vodní drahou.

Na sporu byla otázka kompetence ministerstva zemědělství, ježto podle názoru stížnosti šlo o projekt části vodní dráhy spadající pod ustanovení § 1 vodocestného zákona č. 66/1901 ř. z. a pod ustanovení ministerského nařízení č. 90/1903 ř. z. a platí proto pro projednání tohoto projektu kompetenční předpis § 13 zákona č. 66/1901 ř. z., resp. nařízení č. 90/1903 ř. z. Námitka inkompetence žalovaného úřadu míří proti tomu, že projekt k vodoprávnímu projednání předložený byl konsentován žalovaným ministerstvem zemědělství (pokud se týče podle čl. 9 zák. č. 66/1927 jménem tohoto ministerstva).

Nejvyššímu správnímu soudu bylo se tedy omeziti na zkoumání otázky, zda žalované ministerstvo zemědělství bylo vůbec příslušno rozhodovati ve věci, která tvoří obsah naříkaného rozhodnutí.

Stížnosti jest přisvědčiti v tom, že vodoprávní řízení o vodních drahách a jejich součástech, zamýšlených zákonem č. 66/1901 ř. z., je vyjmuto z kompetence pravidelných vodoprávních úřadů (§ 76 v. z. mor.) a že je v § 13 cit. zák. ve spojení s ustanovením § 1 zák. č. 333/1919 Sb. přikázáno ministerstvu veřejných prací za účasti ostatních zúčastněných ministerstev a zejména též ministerstva železnic, jehož spolupráce je blíže upravena předpisem § 13 min. nař. č. 90/1903 ř. z. Lze též připustiti, že vodoprávní rozhodnutí žalovaného úřadu o projektu vodní dráhy by bylo zmatečné, byl-li tento úřad vskutku nepřislušný a že nejvyšší správní soud, který i z úřední povinnosti příslušnost žalovaného úřadu zkoumá, musil by, kdyby shledal, že se žalovaný úřad — ač je povinen zjistiti si předpoklady své příslušnosti